

Μάθημα 7ο

Η προσκύνηση των εικόνων

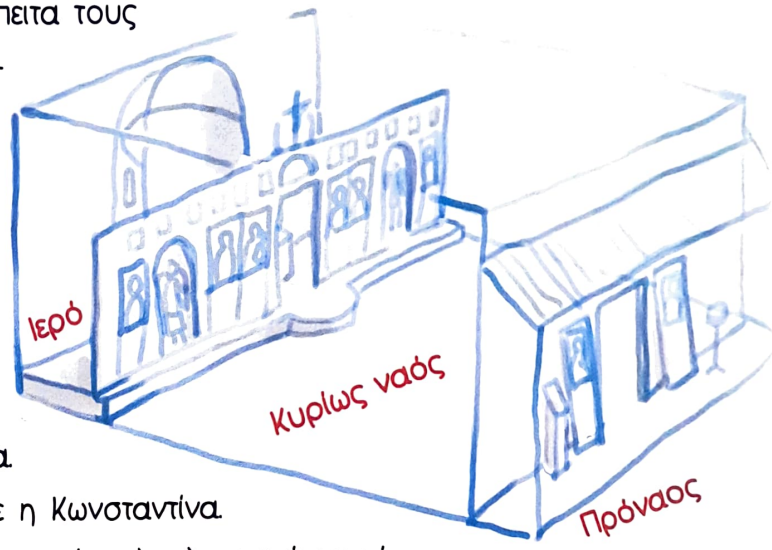
(Β΄ Μέρος)

Τα τρία παιδιά ακολούθησαν τον πατέρα Ιγνάτιο μέσα στον Ναό. Εκείνος πήγε δεξιά στο προσκυνητάρι και φίλησε την εικόνα του Χριστού· έπειτα πήγε αριστερά στην εικόνα της Παναγίας και στην συνέχεια αριστερά στην εικόνα του Αγίου Νικολάου, που θα γιόρταζε σε λίγες μέρες. Ο Θανάσης και η Κωνσταντίνα περίμεναν πίσω του να τον μιμηθούν και τον ακολουθούσαν, όπως τα κλωσσόπουλα την κλώσσα.

Η Λυδία, για να τελειώνουν πιο γρήγορα, πήγαινε ανάποδα. Από τα αριστερά στα δεξιά και μετά δεξιά. Φίλησε τις εικόνες με πολλή αγάπη και γύρισε στους

υπόλοιπους. Ο θείος Ιγνάτιος έσφιγγε τα χείλη του να μην σκάσει στα γέλια.

- Είσαι πρακτικό μυαλό, ανιψούλα. Δεν χάνεις τον καιρό σου.
- Ε, θείε, σας είδα όλους να περιμένετε ο ένας πίσω από τον άλλο και λέω για να τελειώνουμε πιο γρήγορα, να προσκυνάω τις εικόνες, που δεν έχουν «ουρά» μπροστά τους.
- Όμως, στην Εκκλησία δεν βιαζόμαστε, καλή μου. Ο χρόνος δεν υπάρχει για τον Θεό και είμαστε στο σπίτι Του. Γι' αυτό προσκυνούμε πρώτα τον Χριστό, έπειτα την Παναγία και έπειτα τους Αγίους. Κι αν είναι Βρεφοκρατούσα, πρώτα τον Χριστό και έπειτα την Παναγία. Κάνουμε τον σταυρό μας και φιλούμε τα πόδια ή τα χέρια τους.

- Ωχ, δηλαδή τα θαλάσσωσα, δαγκώθηκε η Λυδία.
- Εμ, βρε ξαδελφούλα, είπε η Κωνσταντίνα. Εσύ φιλούσες τις εικόνες στα μάγουλα, λες και ήταν φίλοι σου και θα σηκώνονταν από το προσκυνητάρι να πάρουν το λεωφορείο να πάνε στο χωριό τους.
- Δεν πειράζει, δεν το ήξερες, βιάστηκε να πει ο θείος. Για να πούμε τώρα πού βρισκόμαστε.
- Στον κυρίως Ναό, πετάχτηκε ο Θανάσης.
- Η Εκκλησία χωρίζεται στον πρόναο, όπου ανάψαμε το κερί και προσκυνήσαμε, στον κυρίως Ναό που είμαστε τώρα, και στο Ιερό, όπου προετοιμάζεται η Θεία Κοινωνία. Το Ιερό χωρίζεται από τον κυρίως Ναό με το τέμπλο.
- Και παντού υπάρχουν εικόνες. Πρέπει να τις φιλάμε όλες; Εικόνες στα προσκυνητάρια, εικόνες στο τέμπλο, εικόνες στους τοίχους, στον τρούλο. Μόνο στα τζάμια δεν έχει εικόνες και στο πάτωμα, αστειεύτηκε η ξαδελφούλα, που ένιωσε να ζαλίζεται, παρατηρώντας γύρω της το πλήθος των εικόνων που την κοιτούσαν.
- Όλα και όλα, Λυδία, δεν είναι αστείο. Όχι, δεν πρέπει να φιλούμε όλες τις εικόνες και όχι, δεν θα έμπαιναν ποτέ στο πάτωμα οι ιερές μορφές για να τις πατήσουμε, γιατί έτσι θα δείχναμε ασέβεια. Οι εικόνες των Αγίων είναι πάντα

στο ύψος μας, για να μας υπενθυμίζουν πως οι Άγιοι υπήρξαν άνθρωποι σαν κι εμάς, αλλά και πως παραμένουν, μέσω των προσευχών τους, κοντά μας. Πολλές φορές μάλιστα, τους βλέπουμε να βρίσκονται σε στάση προσευχής. Έτσι, τους Αγίους της Εκκλησίας μας τους νιώθουμε συγχρόνως φίλους και προστάτες. Είναι, όμως, και λίγο ψηλότερα από μας, για να θυμίζουν πως με τον αγώνα τους πλησίασαν πιο κοντά στον Θεό.

Η Λι τον κοιτούσε με απορία και θαυμασμό. Είχε μπερδευτεί αλλά και είχε γοητευτεί. Δεν ήταν και εύκολο να τα καταλάβει όλα αυτά. Ένιωθε πολύ Κινεζούλα τώρα, όλα αυτά της ήταν δύσκολο να τα καταλάβει.

Η Κωνσταντίνα την είδε έτσι σαστισμένη και προσπάθησε να την βοηθήσει.

- Είναι σαν να πηγαίνεις επίσκεψη σε θείους και βρίσκονται εκεί ένα σωρό θείοι και θείες και δεύτερα ξαδέλφια και τους κοιτάς όλους και σε καμαρώνουν και αυτοί. Οι περισσότεροι σε ξέρουν και σε καμαρώνουν και σε ρωτούν τι κάνεις και πώς πάει το σχολείο, αλλά εσύ δεν θυμάσαι πολύ καλά ποιος είναι ο καθένας και η καθεμία και τι συγγένεια έχετε. Έτσι είναι και μέσα στην Εκκλησία οι Άγιοι. Τον Χριστό τον ξέρεις και την Παναγία, άντε και τους μεγάλους Αγίους και τις Αγίες, αλλά τόσους και τόσους νεομάρτυρες και ασκητές οσίους...

- Μπα, είναι ακόμα πιο ζόρικα, αστειεύτηκε ο Θανάσης. Είναι σαν το λεωφορείο,

που στριμώχνεσαι με ένα σωρό κόσμο, λίγους ξέρεις και οι πιο πολλοί είναι άγνωστοι. Έτσι, με τόσο κόσμο στις εικόνες και στους τοίχους...

- Μόνο που το δικό μας λεωφορείο πάει στον ουρανό, στην αγκαλιά του Χριστού, Θανάση, τον διέκοψε χαμογελώντας ο πατήρ Ιγνάτιος. Και μέσα σε αυτό το λεωφορείο δεν είμαστε άγνωστοι, αλλά όλοι αδελφοί κι ο Χριστός κι οι Άγιοι σε κοιτούνε στα μάτια πάντοτε και σε γνωρίζουν.
- Αλήθεια είναι πολύ περίεργο. Τώρα το καταλαβαίνω. Σε καμιά εικόνα δεν μας γυρνά ο Χριστός και οι Άγιοι την πλάτη. Ό,τι και να συμβαίνει, τους βλέπουμε κατά πρόσωπο.
- Μπράβο, ανιψούλα! Γι' αυτό οι εικόνες δεν είναι ούτε ζωγραφική ούτε φωτογραφία. Σε κοιτούν πάντοτε και σε νοιάζονται.

Ερωτήσεις για συζήτηση

- Με ποια σειρά και πώς ασπαζόμαστε τις εικόνες;
- Ποιες εικόνες ασπαζόμαστε και πότε;

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ
ΧΙΟΥ, ΨΑΡΩΝ & ΟΙΝΟΥΣΣΩΝ
ΜΑΡΚΟΥ ΑΓ. ΒΑΣΙΛΑΚΗ

Ιστορία για να διηγηθούμε στην οικογένεια και στους φίλους μας

Ο Μακρυγιάννης μιλά με την εικόνα του Αη-Γιάννη

Ο στρατηγός Γιάννης Μακρυγιάννης ήταν ένας μεγάλος ήρωας της Επανάστασης του 1821 εναντίον των Τούρκων. Την ιστορία της ζωής του την κατέγραψε σε ένα από τα σπουδαιότερα βιβλία της ελληνικής λογοτεχνίας, τα «Απομνημονεύματά» του. Σε όλη του την ζωή μιλούσε με τον Χριστό και τους Αγίους, τους ένιωθε ζωντανούς δίπλα του.

Όταν ήταν 14 χρονών πήγε σε ένα μεγάλο χωριό, στη Ντεσφίνα, με ένα πατριώτη του. *«Στάθηκα μέ ἐκεῖνον μιά ἡμέρα. Ἦταν γιορτή καί παγγύρι (πανηγύρι) τοῦ Ἁγιαννιοῦ. Πήγαμεν εἰς τό παγγύρι. Μόδωσε τό ντουφέκι του νά τό βαστῶ. Ἐγώ θέλησα νά τό ρίξω, ἐτζακίστη».* Ο νεαρός Γιάννης δοκίμασε, δηλαδή, να πυροβολήσει με το ντουφέκι και το έσπασε. *«Τότε μ' ἔπιασε σέ ὅλον τόν κόσμο μπροστά καί μέ πέθανε εἰς τό ξύλο».* Δεν τον πείραξε τόσο πολύ ο πόνος από τον ξυλοδαρμό, όσο η ντροπή που τον έδειρε μπροστά σε όλο τον κόσμο. *«Τότε ὅλοι τρώγαν καί πίναν καί ἐγώ ἔκλαιγα».* Το παράπονό του δεν βρήκε άλλο «κριτή» να το πει, παρά μόνο τον Άγιο Ιωάννη, που μέσα στη γιορτή του έγινε το κακό, δίπλα στην εκκλησιά του, «στο σπίτι του», παρόλο που είχε και το όνομά του. Ήταν ο Άγιος προστάτης του και έπρεπε να τον προστατέψει.

«Μπαίνω τήν νύχτα μέσα εἰς τήν Ἐκκλησιά Του καί κλείω τήν πόρτα κι ἀρχινῶ τά κλάμματα μέ μεγάλες φωνές καί μετάνοιες.

Τί εἶναι αὐτό πού μοῦ ἔκαναν, γομάρι εἶμαι νά μέ δέρνουν;» φώναζε στην εικόνα του Αγίου και παραπονιόταν σαν να ήταν πατέρας του.

Του ζήτησε ασημένια όπλα και σπαθί και ένα ποσό χρήματα «καί ἐγώ θά σοῦ φκιάσω ἕνα μεγάλο καντήλι ἀσημένιον. Μέ τίς πολλές φωνές κάμαμεν τίς συμφωνίες μέ τόν Ἅγιον».

Ο νεαρός Γιάννης ήταν ορφανός από πατέρα, αλλά είχε τον Άγιο και μιλούσε στην εικόνα Του με το θάρρος και τον σεβασμό που θα μιλούσε στον πατέρα του. Ο Αη Γιάννης τήρησε τη συμφωνία με τον Μακρυγιάννη και επίσης τον προστάτεψε σε όλες τις μάχες με τους Τούρκους και τους κινδύνους της ζωής του.